

Arrest

nr. 119 899 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Siliyana, een grensgebied met Algerije, de Tunesische nationaliteit te bezitten en een Arabier te zijn. U woonde hier met uw ouders - uw vader baatte hier een café uit - en uw twee broers. U volgde een opleiding tot kapper en bent niet gehuwd.

Uw broer K.(...) trok heel wat jaren geleden naar Italië om er te gaan werken en kreeg op basis hiervan een verblijfsvergunning die hij om de twee jaar moet vernieuwen. Na het overlijden van uw vader volgde uw moeder in 1994 haar zoon naar Italië en kreeg ook zij hier een verblijfsvergunning die ze om de vijf jaar moet vernieuwen.

Na het overlijden van uw vader raakte u gebrouilleerd met uw broer M.(...), jullie wilden beiden zeggenschap over het café. U moest uw broer het café overlaten en vertrok op uw beurt in 2002

naar Italië om daar via gezinshereniging uw moeder en broer te vervoegen. Tot 2004 kon u er op basis van een werkvergunning legaal verblijven, doch toen u geen werk meer had weigerden de Italiaanse autoriteiten uw verblijf te verlengen. U besloot toen illegaal naar België te komen omdat u hier een neef had wonen. In 2009 diende u hier een aanvraag tot regularisatie in. In 2011 keerde u naar Italië terug en kon daar legaal verblijven omdat u werk had. U kon een jaar werken, waarna u begin 2013 weer naar België kwam om te kijken hoe het met uw regularisatiedossier gesteld was en u kreeg een negatief antwoord. U werd door de politie aangehouden en gedurende vier maanden vastgehouden in Brugge, waarna u weer naar Italië terugkeerde. Ondertussen stelt u alles in het werk om daar een verblijfsvergunning te krijgen, u zou al een akkoord hebben doch er zou in uw hoofde nog altijd geen verblijfstitel zijn afgeleverd en bijgevolg weet u ook niet hoe lang deze geldig zal zijn.

Rond 23 december 2013 kwam u weer naar België om uw zieke neef te bezoeken. U werd opgepakt door de politie omdat u niet over de vereiste documenten beschikte en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. U stelt dat u eigenlijk naar Italië wil omdat u daar een verblijfsvergunning heeft en voegt er tegelijkertijd aan toe niet naar Tunesië terug te kunnen keren uit angst voor de Salafisten. U vraagt hier op 17 januari 2014 asiel aan.

Sinds begin 2012 kreeg uw broer Mohammad doodsb bedreigingen vanwege de Salafisten: jullie café had namelijk in het verleden dienst gedaan als verkiezingslokaal, jullie café was toen immers het enige etablissement in het dorp, waardoor jullie als 'pro Ben Ali' beschouwd werden en daarenboven werd er alcohol geschonken. De Salafisten maanden uw broer aan het café te sluiten. U vernam dit van uw familie in Italië. Uw broer legde klacht neer bij de politie en het café werd een viertal maanden gesloten waarna uw broer het terug opende omdat hij geen ander werk had. Ook uw moeder en uw broer in Italië hebben telefonische doodsb bedreigingen gekregen van de Salafisten en uw broer diende drie keer van telefoonnummer te veranderen. Een tien à vijftien dagen geleden ontving u een telefoontje van uw tante D.(...), die samen met haar echtgenoot in Tunis woont, en zij deelde u mee dat het café van uw broer door Salafisten in brand was gestoken en zij uw broer neergeschoten hebben. Uw broer werd opgenomen in het ziekenhuis, uw schoonzus is terug bij haar ouders ingetrokken en hun beide kinderen zijn uit veiligheidsoverwegingen meegenomen door de autoriteiten.

U vreest nu bij een terugkeer naar Tunesië ook problemen te zullen krijgen met deze Salafisten. Op 13 en op 30 januari 2014 werd er tevergeefs gepoogd u naar Tunesië te repatriëren.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemaakt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van uw land van nationaliteit een vrees in de zin van de Conventie te moeten koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt niet naar Tunesië te kunnen terug keren uit vrees voor de Salafisten. Dient te worden opgemerkt dat u uw vrees ten overstaan van deze groepering niet aannemelijk hebt gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

U stelt dat uw tante u een tien à vijftiental dagen geleden op de hoogte bracht van het gegeven dat het café in brand was gestoken en uw broer neergestoken was. Salafisten zouden hiervoor verantwoordelijk zijn. Gevraagd hoe u weet dat precies zij dit op hun geweten hebben, verwijst u naar het gegeven dat ze vroeger al bedreigingen aan het adres van uw broer Mohammad hadden geuit. Hij werd ervan beschuldigd pro Ben Ali te zijn en aangemaand het café te sluiten. Er was zelfs sprake van doodsb bedreigingen, zo stelt u. Gevraagd sinds wanneer dit zo ging, stelt u 'na de revolutie', vanaf begin 2012. U gevraagd sinds wanneer u hiervan op de hoogte bent, verwijst u tevens naar begin 2012. Gezien de ernst van deze bedreigingen kan het niet overtuigen dat u hier met geen woord over hebt gerept tijdens uw gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS daar een dergelijk gegeven impact heeft op de vrees die u zelf ten aanzien van deze beweging beweert te koesteren. In dit kader dient daarenboven opgemerkt dat u, gevraagd naar wie hiervoor precies verantwoordelijk was/waren, u behoorlijk vaag blijft. U komt immers niet verder dan te stellen 'mensen die bidden in de moskee'. U gevraagd hoe het geweten is dat moskeebezoekers hiervoor verantwoordelijk zijn, stelt u dat het café naast de moskee is gesitueerd en de mensen die daar bidden zouden gezegd hebben het café te sluiten. U bijgevolg gevraagd of de identiteit van deze personen bekend is, beaamt u dit volmondig. Logischerwijze dan gevraagd wie deze personen zijn, kunt u slechts stellen hun namen niet te kennen, u was er al lang niet meer geweest (CGVS p.3). Ook uw verklaring geen contact met uw broer te hebben opgenomen toen u op de hoogte werd gebracht van deze bedreigingen wekt verbazing. Als verschoning verwijst u naar het conflict dat jullie hadden doch deze door u aangereikte reden kan gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen bezwaarlijk overtuigen daar er van kan worden uitgegaan dat u in dergelijke omstandigheden zich toch zou hebben willen vergewissen van diens situatie (CGVS p.3).

Vorst stelt u dat niet alleen uw familie in Siliyana werd bedreigd, maar ook uw moeder en uw broer in Italië zouden telefonische doodsbedreigingen hebben ontvangen, uw broer K.(...) heeft zelfs tot driemaal toe zijn telefoonnummer veranderd. Gevraagd van wie deze bedreigingen uitgingen, geeft u aan 'mensen die ze niet kennen'. Gevraagd of dit dan wil zeggen dat de personen die hun bedreigen om het even wie kunnen zijn, antwoordt u 'neen, het zijn de Salafisten'. U dan gevraagd hoe uw broer in Italië dan wel weet dat Salafisten hiervoor verantwoordelijk zijn, ontwijkt u een antwoord door te stellen 'dat is wat mijn broer me verteld heeft, hij woont daar'. U erop gewezen dat dit geen antwoord is op de u gestelde vraag, verwijst u naar het feit dat de Salafisten zich ophouden aan de grens en er problemen hebben met het leger, wat andermaal geen antwoord is op de u gestelde vraag. Mocht er enig geloof hieraan kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u uw broer terdege aan de tand zou hebben gevoeld over deze bedreigingen, een gegeven dat totaal niet blijkt uit uw verklaringen, te meer u er zich bovendien telkenmale toe beperkt een accuraat antwoord te ontwijken. Bovendien kan het totaal niet overtuigen dat u nagelaten heeft deze specifieke bedreigingen, geuit aan het adres van uw in Italië woonachtige familie, te vermelden ten overstaan van de DVZ. U dan ook naar de reden hiervoor gepeild, stelt u dat u niet alles hebt kunnen zeggen (CGVS 3-4). Deze door u aangereikte reden biedt geen afdoende verschoning daar er u door DVZ, weliswaar bondig, de gelegenheid werd geboden te verhalen waarom u de Salafisten vreest. Bovendien werd u op het einde van het gehoor gevraagd of u nog iets aan uw verklaringen wilde toevoegen, een gelegenheid die u niet hebt aangegrepen, en werd het verslag u voorgelezen in het Arabisch waarna u het voor akkoord ondertekende (zie Vragenlijst). Ook deze vaststelling ondermijnt op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid daar het niet meer dan logisch is dat u een dergelijk element ten overstaan van de DVZ onmiddellijk en spontaan zou hebben aangehaald op het moment dat u verhaalde waarom u niet naar Tunesië terug kan.

U door het CGVS dan specifiek gevraagd waarom u nu niet naar Tunesië terug zou kunnen keren, temeer intussen het café, wat blijkbaar voor de Salafisten het grote struikelblok was, in de as in gelegd en uw broer als uitbater van het café reeds werd uitgeschakeld (neergeschoten), stelt u als wedervraag 'wilt u dat ik naar daar ga en gewond raak?'. U voegt er nog aan toe dat sinds het incident uw schoonzus bij haar ouders is ingetrokken en hun kinderen uit veiligheidsoverwegingen door de autoriteiten werden meegenomen. U zou dit zo'n vijftiental dagen geleden van uw tante hebben vernomen. Ook deze laatste gegevens liet u ten overstaan van DVZ onvermeld en bij confrontatie verklaarde u dat u alles hebt gezegd, maar dat men u niet liet uitspreken (CGVS p.4). Deze door u aangereikte reden kan, en zoals in een bovenstaand paragraaf reeds werd uiteengezet, niet overtuigen en het lijkt erop dat u uw verklaringen telkenmale aandikt. Dan gevraagd hoe de Salafisten zouden weten dat u naar Tunesië bent teruggekeerd daar het land toch groot is, antwoordt u dat het land effectief groot is maar dat jullie aan de grens wonen en ze ooit zullen weten dat u bent teruggekeerd. Erop gewezen dat u er al twaalf jaar niet meer bent geweest, antwoordt u dat ze jullie beschouwen 'als Ben Ali'. Erop gewezen dat er toendertijd maar één café in het dorp was, implicerend dat er geen andere locatie als verkiezingslokaal in aanmerking kwam en u daar bijgevolg niet voor verantwoordelijk was, ontwijkt u andermaal een accuraat antwoord door te stellen 'Ja, maar er waren sympathisanten van Ben Ali en Nahda' (CGVS p.4). U bent met andere woorden niet bij machte een overtuigend antwoord op een nochtans zeer genuanceerde vraag te geven. Bovendien is er geen enkele reden waarom u niet voorlopig uw intrek bij uw tante in Tunis zou kunnen nemen. U hier dan ook op gewezen, komt u niet verder dan te stellen 'wat zal haar man zeggen, dat is toch niet logisch' (CGVS p.4). Uit dit antwoord kan geen vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid.

Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw belagers, 'de Salafisten', behoorlijk vaag zijn en u vervalt in gemeenplaatsen. U gevraagd wat u kunt vertellen over deze personen in uw regio, stelt u ze niet te kennen, u hoorde vertellen dat er actieve groepen waren, in de tijd van Ben Ali waren die er niet, ze zijn actief in de bergen en jullie wonen op de grens met Algerije. Gevraagd of u namen kent van groeperingen actief in de regio, antwoordt u er geen te kennen. Gevraagd of u nog andere dingen over de Salafisten in uw regio kunt vertellen, vervalt u andermaal in toch wel heel vage en algemene verklaringen: 'ze zijn actief tegen het regime, tegen de autoriteiten en zelfs Nahda is met hen'. U gevraagd wat Nahda betekent antwoordt u 'dat is de moderne islam, maar voor mij zijn ze gelijk'. Gevraagd of u namen kent van Salafistenleiders in de regio, stelt u gehoord te hebben van ene Abou Ayar, hij zou een Salafist zijn in de bergen. Gevraagd of u nog andere dingen weet te vertellen, moet u hierop een ontkennend antwoord geven. Dan gevraagd naar de Salafisten in uw dorp, stelt u dat ze in de bergen zijn en men ze niet ziet. Er zijn echter mensen die hen helpen door hen kleding en voedsel te geven. Gevraagd of u details hebt over dergelijke mensen in uw dorp, moet u antwoorden hen niet te kennen maar er zou over hen worden gesproken, ze werden opgepakt door de autoriteiten. Gevraagd wanneer zich dit heeft voorgedaan, verwijst u naar een jaar geleden en u voegt hier nog aan toe dat de autoriteiten deze personen ook weer moeten vrijlaten bij gebrek aan bewijzen. Gevraagd of dit alles is wat u kunt vertellen over de Salafisten in uw regio en in uw dorp, geeft u toe dat dit alles is, u

bent al jaren weg (CGVS p.4-5). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen over deze groepering uitermate vaag zijn en u op geen enkel moment uw verklaringen kunt nuanceren of enige persoonlijke toets kan geven. Mocht u daadwerkelijk deze groepering vrezen dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou hebben geleverd om hieromtrent accurate info te verzamelen doch u komt, zoals reeds werd aangestipt, niet verder dan telkens te vervallen in gemeenplaatsen en vaagheden.

Zo ook dient nog opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw bewering dat jullie café in brand werd gestoken, uw broer werd neergeschoten door Salafisten, noch van het gegeven dat er klacht naar aanleiding van deze evenementen was neergelegd en de autoriteiten waren tussengekomen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat u pas op 17 januari 2014 asiel hebt aangevraagd, dit terwijl er toen reeds was geprobeerd u een eerste keer te repatriëren en het lijkt er dan ook sterk op dat u een asielaanvraag hebt ingediend om dit te verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie voor van één pagina uit uw paspoort geldig tot mei 2017 en in uw dossier bevinden zich ook een attest van het consulaat-generaal van Tunesië dat u effectief bent wie u beweert te zijn en een laissez-passer voor Tunesië. Verder legt u nog een aantal documenten neer ter staving van het gegeven dat u in het verleden een werkvergunning in Italië hebt aangevraagd en gekregen en daar effectief ook hebt gewerkt en verbleven. Vervolgens legt u nog een reçu neer, zo stelt u, om uw Italiaanse verblijfstitel op te halen wanneer deze klaar is. Dit zou tot op heden nog niet het geval zijn (CGVS p.2, 4). Deze documenten voegen niets toe aan uw asielmotieven en vermogen bijgevolg bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag.

Verzoeker stelt niet naar Tunesië te kunnen terugkeren uit vrees voor de Salafisten. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vrees ten overstaan van deze groepering niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 januari 2014, dat zijn tante hem een tien à vijftiental dagen geleden op de hoogte bracht van het gegeven dat het café in brand was gestoken en zijn broer neergestoken was (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Salafisten zouden hiervoor verantwoordelijk zijn. Wanneer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt hoe verzoeker dit weet, verwijst hij naar het gegeven dat ze vroeger al bedreigingen aan het adres van zijn broer M. hadden geuit die ervan beschuldigd werd pro Ben Ali te zijn, aangemaand werd het café te sluiten en met de dood bedreigd (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Gevraagd sinds wanneer dit zo ging, stelt verzoeker 'na de revolutie', vanaf begin 2012. Wanneer verzoeker werd gevraagd sinds wanneer hij hiervan op de hoogte is, verwijst hij tevens naar begin 2012 (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Gelet op de ernst van deze bedreigingen is het niet aannemelijk dat verzoeker hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld.

Bovendien wordt opgemerkt dat wanneer werd gevraagd naar wie hiervoor precies verantwoordelijk was/waren, verzoeker zeer vage verklaringen aflegt. Verzoeker komt niet verder dan te stellen "mensen die bidden in de moskee" (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Wanneer verzoeker bijgevolg gevraagd werd of de identiteit van deze personen bekend is, beaamt verzoeker dit volmondig. Logischerwijze dan gevraagd wie deze personen zijn, kan verzoeker slechts stellen dat hij hun namen niet kent, gezien hij er al lang niet meer geweest was (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Het argument dat het logisch is dat hij de namen van deze mensen niet meer kent, kan zijn vage verklaringen desbetreffend niet verschonen. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker enige moeite doet om de identiteit van de personen die hij vreest te achterhalen.

Vorst stelt verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat niet alleen zijn familie in Siliyana werd bedreigd, maar ook verzoekers moeder en broer in Italië zouden telefonische doodsbedreigingen hebben ontvangen, zijn broer K. heeft zelfs tot driemaal toe zijn telefoonnummer veranderd (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Gevraagd van wie deze bedreigingen uitgingen, geeft verzoeker aan 'mensen die ze niet kennen' om daarna te stellen dat het de Salafisten zijn. Wanneer verzoeker werd gevraagd hoe zijn broer in Italië dan wel weet dat Salafisten hiervoor verantwoordelijk zijn, kan hij geen concreet antwoord op de vraag geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). Indien dit daadwerkelijk zou zijn voorgevallen kan er van verzoeker worden verwacht dat hij zijn broer desbetreffend om meer informatie zou hebben gevraagd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze specifieke bedreigingen, geuit aan het adres van zijn in Italië woonachtige familie, niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielpprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielaanvraag zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielpprocedure vermeldt, doet afbreuk

aan de geloofwaardigheid ervan. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij tijdens het korte interview geen details kon vertellen, wijst de Raad erop dat het niet gaat over details, maar over essentiële elementen in zijn asielrelaas.

In de mate dat hij verwijst naar het feit dat hij het in het Nederlands gestelde document ondertekende, dient erop gewezen dat hem luidens dit document voorafgaand aan het gehoor dat strekt tot de invulling van de vragenlijst, werd geadviseerd nauwkeurig te zijn. Er valt niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien heeft hij het verslag, nadat het hem werd voorgelezen in het Arabisch, de taal van zijn keuze, ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkings sfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. In die zin is er geen aanleiding om de door verzoeker geformuleerde vraag, die uitgaat van de strijdigheid van het Belgisch asielrecht met de voormelde verdragsbepaling, te stellen. De verwijzing naar de zogenaamde Salduz-rechtspraak is niet dienstig, nu deze betrekking heeft op een strafzaak. Ten overvloede moet nog worden gesteld dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Wat verzoekers vermeende schending van de rechten van verdediging betreft wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekende organen zijn en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift. (zie ook RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tunesië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin enige elementen in het administratief dossier.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF